

Členové podtatranské skupiny **Longhorns** poslouchají Countryradio po internetu, a tak zaslechli i výzvu k soutěži o titul Talent Countryradia a přihlásili se do ní. Když pominu fakt, že vyvolali záplavu hlasů ze Slovenska (a trochu i komplikace s hlasováním, protože esemeskový hlasovací systém s hlasy ze zahraničí nepočítal), potěšili především sdělením hudebním (svými písněmi) i verbálním (při rozhovoru v rádiu), že slovenská country ožívá, resp. že již žije naplno. Konstatovali, že skoro v každém větším městě je countryový festival a že je kde hrát, na rozdíl od počátku devadesátých let, kdy pro ně byla takřka výhradně jen scéna česká. Ale že stejně rádi jezdí do Čech dodnes - o tom ostatně svědčí i fakt, že na

dvacetiminutový rozhovor přijeli do Prahy osobně. Zdá se, že country předstihla i slovenský folk, který o sobě také tak kolem přelomu tisíciletí počal více dávat vědět. To jen na úvod, jak a proč se mi dostala deska sk. Longhorns do ruky a rozšířila tak řady tradičních slovenských countryových reprezentantů - A. Mikuška a skupin Vesláři a Vodopád.

Proto také tohle povídání není ani tak recenzí, jako spíše představením skupiny a upoutávkou na ní. Nicméně pár slov k obsahu desky samotné je třeba také říct: Longhorns hrají standardní country, instrumentací trochu přesahující k bluegrassu na straně jedné a ke countryrocku na straně druhé. V repertoáru mají jak věci své, tak i převzatou klasiku (*Zostal som sám R. Skaggse*). Instrumentálně i pěvecky se drží v příjemném standardním průměru, jaký je třeba na úspěšné zvládnutí jak koncertů, tak countrybálů a jiných komerčních akcí. Nepřekvapí, ale ani nezarmoutí, i jinak chronicky známé písně v podání Longhorns vás nevytrhnou z poslechu nebo nenaruší kulisu, pokud posloucháte při práci. Jejich podání plně ctí tradice country bez jakýchkoliv exhibicí. I v textech se umírněně drží countryových témat. Přeci jen ale trochu je znát, že jistější jsou si ve vlastních skladbách a že v citlivějších písních, vyžadujících byť i jen částečný recitativ, si úplně jistí nejsou - jejich

Tom Dooley

či

Banks of Ohio

(

Country zpod Tatier

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 10 Červen 2009 01:00

Za šťastím treba ísť

, resp.

Prach všetkých ciest

) je spíš pochodově deklamativní. Ale to jsou snad jediné dvě písně na CD, které trochu negativně vybočují. Pokud budete příjemně naloženi, tak řeknete, že je to prostě jen milé odbočení. Naopak, perla v tom nejlepším slova smyslu přichází téměř na konci -

šestiminutová Instrumentálka

(ano, tak se jmenuje). A ani závěrečná

Zamávam

(česky: Odplouvám, Blanket) vůbec není špatnou cover verzí.

Je příjemná tahle zpráva o tom, že slovenská country není jen několik stále stejných známých interpretů.

{desky 594}